

2 OKTOBER — TROOST OP WEG NAAR HUIS

“En Jozef zeide tot zijn broederen: Ik sterf; maar God zal u gewisselijk bezoeken, en Hij zal u doen optrekken uit dit land, in het land, hetwelk Hij aan Abraham, Izak en Jakob gezworen heeft.”—Genesis 50:24

Jozef was voor zijn broers een voorzienigheid in mensengedaante. Al onze Jozefs sterven, en duizend vertroostingën sterven met hen mee. Egypte was voor Israël nooit meer hetzelfde nadat Jozef dood was, en de wereld kan ook voor sommigen van ons nooit meer zijn wat ze was toen onze geliefden nog leefden.

Maar zie hoe de pijn van die droevige dood werd verzacht! Zij hadden een belofte dat de levende God hen zou bezoeken. Een bezoek van Jehovah! Wat een gunst! Wat een troost! Wat een hemel op aarde! O Heere, bezoek ons deze dag, ook al zijn wij het niet waard dat U onder ons dak komt.

Maar er was meer beloofd: de Heere zou hen eruit leiden. Zij zouden in Egypte een koele ontvangst krijgen toen Jozef dood was. Ja, het zou voor hen een slavenhuis worden. Maar het zou niet voor altijd zo blijven: zij zouden er door een goddelijke bevrijding uit komen en naar het beloofde land trekken. Wij zullen hier niet voor eeuwig huilen. Wij zullen naar huis geroepen worden, naar het land van de heerlijkheid, om bij onze dierbaren te zijn.

Daarom: “Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.”

